

[Alfred Jensen.]

Naturligvis slap jeg heller ikke for at få at høre, at de ændringsforslag, jeg og mit parti har stillet, vil betyde en nedgang i skatteindtægten. Ja, det er da klart, det må de betyde, hvis man ikke foretager en ændring af selve udskrivningsskalaen, men det er noget, der afgøres i marts måned, og så kan vi tage stilling til, om de ændringer behøver at betyde en nedgang i statens indtægter. Så vil det være muligt at ændre ved det, og desuden kan man, hvis man frygter udgifterne, også ændre visse af statens udgifter, bl. a. militærudgifterne, og det vil sige, at hvis der er vilje til at ændre disse forhold, er der også mulighed derfor. Jeg kender udmærket regeringens vilje, jeg ved godt, hvorledes dens stilling er til spørgsmålet. Jeg havde heller ikke regnet med, at regeringen ville stå op og bøje sig og takke for de ændringsforslag, der er stillet her. Jeg har stillet forslagene, for at man skal se, at der her i tinget findes et parti, som ønsker at føre en anden økonomisk politik og en anden skattepolitik end den, regeringen og de med den samarbejdende partier ønsker at føre.

Ministeren tog samtlige de forslag, jeg har stillet, op til omtale mere eller mindre grundigt. Jeg forstod det sådan, at en vis sympati var der for nogle af forslagene, hvis bare det ikke havde været i 1950. Det var rart, om man havde mærket noget til den sympati på et tidligere tidspunkt, for så kunne man have ændret visse skævheder ved forsikringsfradragene og visse skævheder ved forsørgerfradragene.

Angående forsørgerfradragene sagde ministeren, at jeg havde glemt, at der var sket en forhøjelse af forsørgerfradragene i fjor. Nej, det har jeg ikke glemt. Jeg har ikke omtalt det, for det fandt jeg ikke fornødent, al den stund at det, mit ændringsforslag drejer sig om, er en forhøjelse af de beløb, der står i skatteloven af 1922. Jeg er vel klar over, at fradragbeløbene fra i fjor til i år ikke vil blive forhøjet med de beløb, som man når til ved at forhøje satserne i loven af 1922.

Med hensyn til spørgsmålet om alders- og invaliderentmodtagere mente ministeren, at der kunne blive visse skævheder. Hvem er alders- og invaliderentmodtagere eller indtægtsmæssigt på samme niveau som disse? Og hvis de har en lille smule indtægt, hvorledes skal den så beskattes? Skal den beskattes med det fulde beløb? Efter min opfattelse bør man nå frem til det, som står i vort ændringsforslag, at enhver,

som i henhold til folkeforsikringsloven er berettiget til at modtage rente, fritages for at betale mere i skat end den laveste sats — ganske rigtig, som ministeren sagde, en skattebetaling som betyder, at den kommunale valgret bevares. Ja, det er en af motiveringerne, men der er også en anden motivering for opretholdelsen af en sådan symbolsk skattebetaling, nemlig den, at adskillige medborgere gennem et langt liv har betalt skat og vil føle sig sat helt udenfor, hvis de ikke fortsat får lov til på en eller anden måde symbolsk at bidrage til samfundsøkonomien.

Ministeren udtalte sig også om vort ændringsforslag til § 5 og gjorde opmærksom på, at der ikke kunne være tale om en spredning af indtægten, fordi det var forbudt at give børn gaver. Ja, det har jeg meget vel læst, men det er slet ikke det, jeg tænker på. Jeg tænker på formuer og indkomster af stort omfang, som ikke direkte skyldes forældres, men måske bedsteforældres, oldeforældres eller slægtnings fortjenester og formuer. Det er dem, jeg ønsker inddraget under sambeskatningen, og derfor har vi stillet vort ændringsforslag. Jeg tror ikke, det er rigtigt at foretage den udsondring, der foreslås. Jeg tror, at man derved gennemfører en lettelse på et område, hvor den hverken er nødvendig eller ønskelig.

Endelig er der spørgsmålet om fritagelse for skattebetaling for dem, der har en vis ledighed. Såvel det ærede medlem hr. Axel Sørensen som ministeren fastslog, at der findes lovhjemmel til at give fritagelse for skattebetaling i sådanne tilfælde. Ja, det er jeg klar over, og det har jeg netop omtalt, men jeg har også omtalt, at denne ret ikke altid udnyttes. Det, vi ønsker, er at få fastslået, at der er en sådan ret, og at denne ret skal udnyttes, at det ikke skal bero på et skøn hos den ene eller den anden, der kan være mere eller mindre velvilligt indstillet. Jeg tror, at hvis man skal nå frem til en tilfredsstillende løsning på de områder, der her er tale om, er der praktisk talt ingen anden vej at gå end den, vi her har foreslået. Og det er jo ikke rigtigt, at man praktisk talt ikke tager skat af personer, der har været arbejdsløse, og som er i færd med at rette deres økonomi op. Nej, forholdet er det omvendte, at de netop hjemses og lider langt, langt hårdere under skattebyrden end andre skatteydere.

Ordføreren (Øllgaard): For at ingen misforståelse skal opstå eller myter danne sig angående mit partis stilling til det